

II AKa 238/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie SA Anna Kalbarczyk

SA Przemysław Filipkowski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Grażyny Marczyńskiej- Tomali

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2023 roku

sprawy z wniosku A. D. (1) przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 07 sierpnia 2020 roku

apelacji wniesionej przez prokuratora i pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 lutego 2022 roku, sygn. VIII Ko 93/21

- zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że obniża zadośćuczynienie na rzecz A. D. (1) do wysokości 12.000 (dwunastu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 238/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyroku

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 lutego 2022 roku w sprawie sygn. akt **VIII Ko 93/21**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny- pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa- Komendanta Stołecznego Policji:</p> <p>- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia tytułem zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania kwota 15 000 zł jest odpowiednia, podczas gdy prawidłowa – to jest znajdująca oparcie w art. 7 k.p.k. – ocenia zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie winna prowadzić do wniosku, iż wysokość zasądzonej kwoty jest nadmiernie wygórowana.</p> <p>Zarzuty zawarte w apelacji Prokuratora:</p> <p>- na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

	<p>przyjęciu, że rozmiar doznanej przez A. D. (1) krzywdy spowodowanej niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w dniu 7 sierpnia 2020 r. uzasadnia zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni kwoty 15 000 zł, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, iż kwota ustalonego zadośćuczynienia jest rekompensatą wygórowaną.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Na wstępie tej części uzasadnienia wskazać należy, że podstawą rozstrzygnięcia sądu I instancji było zatrzymanie A. D. (1), do którego doszło w dniu 7 sierpnia 2020 r. około godz. 21:00, przy ul. (...) w W.. Odbywało się tam spontaniczne zgromadzenie, którego celem było okazanie solidarności aktywistce M., co do której zapadło postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Wnioskodawczyni była zatrzymana do dnia 8 sierpnia do godziny 18.33.</p> <p>Rozpoznając wniosek A. D. o zadośćuczynienie z tego tytułu, sąd I instancji uwzględnił fakt, że postanowieniem z dnia 7 stycznia 2021 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, w sprawie o sygn. akt II Kp 2337/20 stwierdził, że zatrzymanie to było niezasadne, nielegalne i nieprawidłowe. Rozstrzygnięcie to w pełni zasadnie stało się podstawą przyjęcia przez sąd I instancji przepisu art. 552 § 4 k.p.k. jako podstawy prawnej roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego</p>		

zatrzymania, czego nie kwestionowali apelujący.

Idąc dalej, to zaskarżonym wyrokiem, wskutek tego zatrzymania, zostało A. D. przyznane zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, w związku z tym jako błędny, ocenić należy wniosek, zawarty w apelacji pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji, o zmniejszenie zasądzonego odszkodowania. Nadto, mimo, że obydwie wniesione środki odwoławcze miały na celu zmniejszenie kwoty zasądzonego na rzecz wnioskodawczyni zadośćuczynienia, nie sposób nie zauważyć rozbieżności co do podstaw zarzutów stawianych przez skarżących. Pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji podnosił, że sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu postępowania karnego, tj. art. 7 k.p.k., oraz błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.) a prokurator zarzucał jedynie ten błąd (art. 438 pkt. 3 k.p.k.).

Należy zauważyć, że „Błąd w ustaleniach faktycznych (...) ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia. Natomiast jeżeli dowód został nieprawidłowo przeprowadzony, to nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Jeśli zaś dowód został nieprawidłowo oceniony, to następstwem błędnej oceny są błędne ustalenia faktyczne. W takim układzie procesowym uchybieniem pierwotnym, którego powinien dotyczyć zarzut, jest obraza przepisów postępowania, a jego następstwem są błędne

ustalenia faktyczne” (D. Ś., teza 5 Kodeksu postępowania karnego do art. 438 k.p.k. w Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el/2022). Z uwagi na fakt, że pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji zarzucając obrazę przepisów art. 7 k.p.k. nie wskazał dowodów, które miałyby być ocenione przez sąd I instancji wbrew treści powyższego artykułu, zbędna okazała się kontrola zaskarżonego wyroku pod kątem obrazę zasady swobodnej ich oceny. W sytuacji, w której nie istnieją w tym zakresie uzasadnione zarzuty, uznać należy, że ocena dowodów przeprowadzona przez ten sąd została dokonana w sposób prawidłowy. Przedmiotem analizy będą zatem jedynie zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za postawę zaskarżonego orzeczenia, które zdaniem skarżących, miały wpływ na jego treść.

Pomimo, iż obie apelacje uznać należy za lakoniczne i ogólnikowe, to w jakiejś mierze zasługiwały one na uwzględnienie. Analiza podniesionych zarzutów apelacyjnych dowodzi, że doszło do błędów w ustaleniach faktycznych skutkujących zawyżeniem wysokości należnego wnioskodawczyni zadośćuczynienia.

Osoba ta została niesłusznie zatrzymana w dniu 7 sierpnia 2020 r. łącznie na nieomal 21 godzin a procesowo, czyli od chwili sporządzenia formalnego protokołu, ponad 16 godzin. W tym czasie w jej domu pozostało dwoje dzieci, w tym jedno niepełnosprawne, którymi nikt się nie interesował i nie przebywały przez ten okres pod jakąkolwiek opieką osoby dorosłej. Wobec A. D. stosowano wiele godzin kajdanki,

czynności prowadzono w sposób opieszale, zwlekano z pouczeniem o przysługujących jej prawach, uniemożliwiono kontakt z obrońcą pro bono, który znajdował się na terenie jednostki policji, w której osoba ta przebywała, jak również uniemożliwiono jej natychmiastowy kontakt z lekarzem, co spowodowało wystąpienie u niej silnych objawów hipoglikemii i omdlenie. Przy czym, w oczekiwaniu na przepisane jej leki, policjantka nagrywała kamerą jej stan zdrowia aby nie przypisano jej przyczynienia się do śmierci. Wreszcie, po zwolnieniu, A. D. przez około 80 dni przebywała na zwolnieniu lekarskim. Miał więc rację sąd I instancji podkreślając, że zatrzymanie i pobyt tej osoby w jednostce policji odbił się na jej zdrowiu psychicznym i fizycznym,

Tym niemniej, w ocenie sądu odwoławczego, suma tych okoliczności faktycznych związanych z zatrzymaniem wnioskodawczyni oraz następstw związanych z wyrządzoną jej krzywdą, nie uzasadniała przyznania tej osobie zadośćuczynienia w tak wysokiej kwocie, jak uczynił to sąd I instancji. W tym więc zakresie, apelującym należy przyznać częściowo rację.

Przyznane zadośćuczynienie nie może być nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i nie może być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. Z drugiej strony, z uwagi na charakter kompensacyjny, który świadczenie to posiada, jego wysokość nie może także stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomiczną wartość. Jakkolwiek nie można też dokładnie wskazać, co należy rozumieć pod pojęciem sumy odpowiedniej przy przyznawaniu zadośćuczynienia,

jednak w doktrynie i judykaturze wypracowane zostało stanowisko, że musi być ono kwotą mieszczącą się w rozsądnych granicach, gdyż trudno wyobrazić sobie sytuację, w której wnioskodawcy zostanie przyznana żądana kwota jedynie na podstawie jej subiektywnych odczuć, całkowicie oderwana od współczesnych realiów. Zbyt daleko idący subiektywizm mógłby prowadzić w tych warunkach do rozstrzygnięć niesprawiedliwych, uprzywilejowując osoby o dużej wrażliwości, czule na wszelkie przykrości związane z zatrzymaniem, tymczasowym aresztowaniem lub skazaniem. Dlatego za zasadne uznaje się limitowanie wysokości zadośćuczynienia przez uwzględnienie poziomu krzywdy ustalanego w oparciu o konstrukcję postaci wzorcowej (tzw. przeciętnego człowieka) oraz – pomocniczo – kryterium przeciętnej stopy życiowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III KK 252/14).

Sąd I instancji uwzględniając indywidualne okoliczności dotyczące przebiegu zatrzymania A. D. (1) nie pokusił się o odniesienie przyznanej kwoty zadośćuczynienia do przeciętnych zarobków w Polsce a zamiast tego, w zupełnie bezkrytyczny sposób, postanowił przyznać żadaną przez tę osobę, bardzo wysoką kwotę pieniędzy. Tymczasem, 15.000 złotych za niespełna jeden dzień niewątpliwie niesłusznego zatrzymania stanowi kwotę ponad dwukrotnie wyższą od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, bez wypłat nagród z zysku, w pierwszym kwartale 2023 r., które jak wynika z ogólnodostępnych danych

Głównego Urzędu Statystycznego wyniosło 7.178,30 zł. Zwrócenia uwagi wymagał przy tym fakt, że na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 r. wnioskodawczynie wskazała, że co prawda pracowała jako grafik komputerowy, jednak w chwili zatrzymania przebywała na urlopie macierzyńskim a w dniu 8 sierpnia 2020 r. osoba ta dodała, że jej miesięczne dochody oscylują w granicy 1.950 zł netto miesięcznie (k.56). Tak więc, przyznana przez sąd I instancji kwota zadośćuczynienia stanowiła także równowartość niemalże ośmiomiesięcznego uposażenia tej osoby z okresu wykonywania pracy zawodowej. Nie umniejszając stopnia krzywdy wyrządzonej A. D. wskutek zatrzymania, która niewątpliwie przekraczała typowe następstwa wiążące się z pozbawieniem wolności, należało więc przyjąć, że zasądzona przez sąd I instancji kwota zadośćuczynienia powodowała bezpodstawne wzbogacenie tej osoby. Obniżenie zadośćuczynienia do sumy 12.000 zł, dokonane wskutek przeprowadzonego postępowania apelacyjnego, jest adekwatne do czasookresu zatrzymania wnioskodawczynie, doznanych przez nią cierpień i negatywnych przeżyć psychicznych, konsekwencji w sferze zawodowej, rodzinnej i zdrowotnej. Zasądzona obecnie kwota nie jest także ani symboliczna ani rażąco wygórowana i nadmierna w stosunku do wyrządzonej A. D. krzywdy i kompensacyjnego celu instytucji z art. 552 § 4 k.p.k. Przedstawia też ekonomicznie odczuwalną wartość dla pokrzywdzonej. Z kolei kwoty zawnioskowane w apelacjach przez prokuratora i pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji w wysokości odpowiednio 3

000 zł i 2 000 zł, byłyby w realiach przedmiotowej sprawy kwotami symbolicznymi, niepełniającymi funkcji kompensacyjnych. Należy dodać, że apelujący w tych środkach odwoławczych starali się bagatelizować nieprawidłowe działania służb państwowych, eksponując w nich przede wszystkim obciążające A. D. okoliczności jej zatrzymania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ukształtowanie wysokości zadośćuczynienia ostatecznie w kwocie 12.000 złotych, spełnia wszystkie ustawowe cele zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie.

Wnioski

W apelacji pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji znalazły się wnioski o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie odszkodowania nie przewyższającego kwoty 2 000 zł.

W apelacji Prokuratora znalazły się wnioski o:

zmianę punktu 1 zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wysokości przyznanego zadośćuczynienia do kwoty w wysokości 3 000 zł.

zasadny

częściowo zasadne

niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Mając na względzie powyższe rozważania, celowa była zmiana wyroku w zaskarżonej części to jest, sąd II instancji obniżył wysokość zasądzanego

zadośćuczynienia do kwoty 12.000 zł., jako w dalszym ciągu stanowiącą odczuwalną wartość ekonomiczną dla A. D. (1), odpowiadającą „aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa”, nie mającą charakteru nadmiernej „w stosunku do doznanej krzywdy” i uwzględniającej jej indywidualny wymiar. Od powyższej kwoty przysługują wnioskodawcy ustawowe odsetki liczone od uprawomocnienia się wyroku sądu I instancji do ich zapłaty.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<i>W punkcie I obniżono zasądzone na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie do kwoty 12.000 zł.</i>	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Powody wynikają z rozważań w części 3.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	3.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 554 § 4 k.p.k.

7. PODPISY
Sławomir Machnio Przemysław Filipkowski Anna Kalbarczyk

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnika Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 lutego 2022 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 93/21		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym		

	wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
--------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratora		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 lutego 2022 roku w sprawie sygn. akt VIII Ko 93/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana